

center. Nu gaar det i Reglen saaledes, at de, der ikke have faaet deres Restkrav dækket, lader det i Virkeligheden henstaa i den Tanke aldrig at gøre det gældende. Naar Manden arbejder og skaffer sig Brødet fra Haanden og i Munden, lader man ham være i Ro. Men man ser da Eksempler paa, at en eller anden Kommissionær efter en længere Aarrække gaar omkring og skaffer sig efter en Udskrift af Skiftet en Transport paa saadanne gamle Fordringer, og derpaa overfalder han den Mand, som alle de rigtige Kreditorer i Virkeligheden vilde have ladet i Ro. Med Hensyn til disse Forhold er der faktisk en særlig Trang til en betydeligt kortere Forældelsesfrist, end den nuværende lange af 20 Aar. Det er disse Livets Krav, som i Udvalget have gjort sig gældende, og hvorfor man mener, at der for Regningskrav skulde være en kortere Forældelsesfrist, medens man uden for disse har ment, at der ikke var Trang dertil. — De Fordringer, for hvilke der skal gælde en kortere Forældelsesfrist, gælder det at bestemme paa en saadan Maade, at det bliver let opfatteligt og tilegneligt i den almindelige Retsbevidsthed, hvilke de ere, og tillige saaledes, at man tager alt med, hvad der skal tages med. Dette tro vi gøres bedst ved at opstille det i Modsætning til alt, hvad der støtter sig til Haandskrift eller Dokumenter. Man kan, naar man tager Begrebet vidt, sige, at en Regning er en Fordring, for hvilken der ikke foreligger anden Redegørelse, end Kreditors egen Opgørelse af Skyldgrund og Skyldbeløb. Med en saadan Begrebsbestemmelse faar man det med, der skal med, og udelukker det, der skal udelukkes, og beholder alligevel Begrebet „Regningskrav“ som noget, den almindelige Bevidsthed kan fatte. Ud fra denne Tankegang er det, at vi have foreslaaet, at Lovforslaget affattes saaledes, at det indeholder en Forkortelse af den hidtil gældende 20aarige Forældelsesfrist for Regningskrav. — Idet jeg for øvrigt henviser til, hvad der i Betænkningen er udtalt i den Henseende, tillader jeg mig at gøre nogle enkelte Bemærkninger angaaende Affattelsen. Den § 1, som Udvalget indstiller, siger, at den „i Henhold til“ Danske Lovs 5—14—4 gældende almindelige Forældelsesfrist af 20 Aar indskrænkes for Regningskrav til 5 Aar. Det er med Forsæt udtrykt saaledes, thi Danske Lovs 5—14—4 foreskriver i Virkeligheden ikke nogen almindelig Forældelsesfrist, men kun en Forældelsesfrist for Gældsbreve. Men efter langvarig Domspraksis er det blevet

en almindelig Forældelsesfrist for Fordringsrettigheder overhovedet, fraset Specialbestemmelser i den øvrige Lovgivning. — Det er fremdeles „den almindelige Forældelsesfrist“, der fastsættes til 5 Aar, ikke Specialfristerne, hvoraf der er en Mængde, som ærede Medlemmer kende adskillige af fra det praktiske Liv, saaledes f. Eks., at Husbondens Krav paa Tyendet i Anledning af Bortgang fra Tjenesten eller Tyendets Krav hos Husbonden i beslægtet Anledning forældes allerede i 4 Uger. Af den Slags Forældelsesfrister er der en stor Mængde i specielle Forhold, men det er ikke disse, der blive forandrede, men kun den almindelige Forældelsesfrist af 20 Aar, som foreslaas nedsat til 5 Aar. Naar vi have foreslaaet Fristen sat til 5 Aar, er der her naturligvis en vis Vilkaarlighed heri. Mange Lovgivninger have en kortere, nogle en længere Frist; mange have en flerdelt. En Flerhed af Forældelsesfrister have vi anset for uhensigtsmæssig. Af udenlandske Mønstre er der mange, og i det fortjenstfulde Grundlag, der er givet os i Bemærkningerne til Regeringens Forslag, findes der Oplysninger i saa Henseende. Femaarig Frist findes ogsaa, saaledes i Svejts, og vi have fundet, efter at have vejlet de forskellige Frister mod hinanden, at 5 Aar turde være passende. Hovedbestemmelsen staar altsaa i den af Udvalget foreslaaede § 1. I § 2 kommer Definitionen af Regningskrav, fastsat efter den Tankegang, som jeg har tilladt mig at forudskikke. I § 3 kommer saa blot en Tillempning af denne Bestemmelse, idet man har anset det for rigtigt, at i de Forhold, hvor den kortere Forældelsesfrist af 5 Aar foreslaas, der skal denne kortere Forældelsesfrist regnes fra Forfaldsdagen, medens den almindelige Regel er, at den tyveaarige Forældelsesfrist regnes fra Fordringens Stiftelse. I Teorien er det et meget omstridt Spørgsmaal, om man skal regne fra det ene eller andet Tidspunkt; ja, man kan sige, at i Teorien er det antaget for det mere fuldkomne, at Forældelsesfristen regnes fra Forfaldsdagen. Men efter vor Lovgivning er det saaledes, at den regnes fra Fordringens Stiftelse. Dette lade vi staa urørt undtagen paa det Omraade, hvor vi foreslaa ny Undtagelsesbestemmelser om en kortere Forældelsesfrist af 5 Aar. Med Hensyn til Erstatnings- og visse Tilbagebetalingskrav foreslaa vi endvidere den Tillempning, at den ny forkortede Forældelsesfrist først skal regnes fra den Tid, da Fordringshaveren fik eller ved sædvanlig Agtpaagivenhed vilde have faaet Kundskab om Tilværelsen af hans